

Menigheder ikke gjøre Krav paa Folkekirkens Understøttelse; men hvor stor er dog ikke den Feil, at ville støtte Noget paa, at en saadan Menighed ikke gjøre Krav paa den Folkekirke ved Grundloven tilfagte Understøttelse? Er Meningen med denne Bestemmelse, at Menighederne skulde kunne nyde Godt af den omhandlede Understøttelse paa anden Maade end derved, at Staten lader Folkekirken, det kirkelige Samfund i dets Heelhed, tilflyde denne Understøttelse, for at alle Menigheder i Folkekirken kunne have Fordeel deraf? Der ligger bestemt en meget feilagtig Opfattelse til Grund for Alt, hvad man saaledes henter fra Fortiden og fra Bestemmelsen i Grundloven om Understøttelse til Folkekirken for derved at modsætte sig Fleertallets Forslag. — Jeg sagde, at man ogsaa tog Hensyn til Fremtiden, og jeg troer, at idetmindste en stor Deel af Thingets ærede Medlemmer vilde give mig Ret i, at man ikke handler rigtigt, naar man siger, at hvis man i denne Lov vil gaae ind paa, at kongelig Stadsfæstelse skal finde Sted, vil man modarbejde — det var maastee ikke de samme Ord, men det var Meningen — det danske Folks kraftige Udvikling og Charakterstyrke. Naar Loven kommer ud i Overensstemmelse med Lovforslaget, kun med den omtalte Forandring, og naar Afgangen altsaa aabnes til at kunne danne Menigheder, hvorledes kan det da tænkes, at der deraf skulde flyde disse strækkelige Følger, som den ærede Rigsdagsmand saaledes vilde fremmane? Det, hvorpaa det kommer an, er, at den Udvidelse finder Sted, hvorpaa Lovforslaget gaaer ud, og efter Fleertallets Formening kjører man ikke dette Gode for dyrt ved at gaae ind paa, hvad der dog i det Væsentlige bliver Formsg, nemlig den kongelige Stadsfæstelse; jeg troer, at Enhver, der vil Sagens Gjennemførelse, dybt maatte beklage, hvis man ikke gik ind derpaa. — En æret Taler, nemlig Rigsdagsmanden for Præstø Amt 6te Valgfreds (Thurah) har stærkt angrebet denne Bestemmelse, men jeg berører overordentlig nødt hans Foredrag, og jeg behøver vist neppe at gjøre Thinget Rede for Grunden dertil; hvadenten jeg seer hen til dette Forebrags Form eller til dets Indhold, var det af den Væffenhed, at jeg virkelig ikke veed,

hvor jeg skulde begynde, og hvor jeg skulde ende. Der er dog imidlertid to Punkter, som jeg ikke kan undlade at berøre, deels for min egen, deels for Udvalgets Skyld. Jeg veed egentlig ikke, om man efter hans Foredrag at dømmen vil kunne sige, at han er saa klarsende i den hele Sag, som han idetmindste selv holder sig overbeviist om — jeg har en ganske modsat Opfattelse —, men i alt Fald er det vist, at Udvalgets Fleertal ikke er gaaet iblinde; det har dog nok seet, hvorpaa det kom an, og det har veiet mod hinanden Vigtigheden af at faae Loven gjennemført og Betydningen af den af Ministeren derfor stillede Betingelse. Den ærede Rigsdagsmand talte dernæst om de Lodder, som skulde komme i Betragtning; ogsaa dem har Udvalget veiet imod hinanden, men Fleertallet har den Overbeviisning, at det er kommet til det rette Resultat. Det ærede Medlem yttrede, at et saadant Forslag stod i en besynderlig Modsætning til den Varme, hvormed Afstillige under Sagens første Behandling havde udtalt sig. Ganste vist have Afstillige dengang udtalt sig med stor Varme, men jeg tvivler ikke om, at de endnu føle den samme Varme for Sagen, og netop deri, at man gaaer ind paa dette Forslag, ligger et Døviis derfor, idet man anseer det for nødvendigt at rydde de Hindringer tilside, der paa nogen Maade kunde standse den. Jeg nærer den Tro, at en Overveielse fra Thingets Side ogsaa vil bringe dets Fleertal til at billige det Resultat, hvortil Udvalgets Fleertal gennem sin Overveielse er kommet. — Jeg skal nu tillade mig at vende mig til de Bemærkninger, som ere fremkomne angaaende de Endringsforslag, der ere stillede, ikke blot af Udvalget, men ogsaa af enkelte Medlemmer, og med Hensyn til det, der blev anført af den høitagtede Kultusminister, skal jeg da først bemærke, at Bestemmelsen i § 2, om, at de almindelige Love og Forskrifter for Folkekirken skulle være anvendelige paa den saaledes dannede Menighed, samt paa dens Præst, efter min Mening utvivlsomt vilde medføre, at en Præst, som ikke overholdt de Bestemmelser, der gives i Paragraphen med Hensyn til Kirkehøgenes Førelse, naturligviis ogsaa maa kunne tiltales for den Overtrædelse, hvori han derved har